Таццяна Сучкова

Салодкі сон

Сніцца мне салодкі сон:
Шакаладны ходзіць слон
Ля рамонкаў з шакаладу,
Па травінках з марвмеладу.
Там цукровыя дубы
І салодкія грыбы.
Бачу сонейка-талерку,
Вось бы зорачку-цукерку
З’есці мне з талеркі той,
Прахыпіць яшчэ з сабой.
Ліст, як пернік там цукровы,
Над кустом ляжыць мядовым.
У лістоце ледзянцовай
Дрэмлюць крэмаыя совы,
Вельмі смачныя буслы
З ружаватай пасліцы.

Хлопчык-выхваляйчык

Ярслаў сяьрам хваліўся:
-Я з ваўком аднойсы біўся
-І, вядома, перамог,
Воўк схаваўся за пянёк.
Разышоўся Ярслаў:
Я слана за хобат браў...
Прыляцела злая муха-
Ярслава цап за вуха,
Вой, вой, вой!-
Усклікнуў ён,
Муха – гэта вам не слон.

Пеўнік

У пеўніка грабеньчык
Чырвоны, як агеньчык.
Скачуць куры – скок ды скок,
Бачаць пеўніка здалёк.

Абібок

Кот вусаты Ціафей
Не пайшоў лавіць мышей.
Цімафей наш – абібок,
Адляжаў ен правы бок.
Мышку абтбок не чуе,
А засмажаных пільнуе
У халадзільніку гусей –
І яму не да мышэй.

Пчолкі

Залатыя пчолкі
Паселі на зёлкі,
Над раслінамі спяваюць.
Дружна крыльямі махаюць,
Каця выбегла на ганак:
- Ах, як медам пахне ранак!

Месяц

Над пясчаным бродам
Бераг пахне мёдам.
Месяц у оаку нырае,
Быццам рыбка залатая:
Ціха ноччу весяліцца
У сярэбранай вадзіцы.

//Нябесны знак: Літаратурна-мастацкі альманах. 2001. Вып.1/Рэд. М.Шаўчонак.-Гродна, 2001.-112с.

Забіяка

Верабейка-забіяка
Дзюбай ушчыпнуў сабаку,
На Шнура крычаў:
-Чыў-чыў!
Бойку ранкам учыніў.
Смела біўся ля куста
І застаўся без хваста.

Яблык на вярбе

Да вароны на абед
Прыляцеў снягір-сусед.
Села недалёка
І крычыць сарока:
-Гэй, варона, у цябе,
што за яблык на вярбе?

Сунічная палянка

Ля рэчкі Ласясянкі
Сунічная палянка:
Там ягады духмяныя,
Ад сонейка румяныя,
Сябрам гаворыць Света:
-Варэннем пахне лета!

Павучок

Працавіты павучок
Вяжа сетку-гамачок
І гаворыць барсуку:
-Вось павешу на сук,
як захочуць мушкі спаць.
Будзем з ветрам іх люляць.

Расінкі

Серабрытсыя расінкі
Ззялі ранкам на травініках,
І на сонечнай зямлі,
Як жамчужынкі былі.

Лета

Лета, лета, вось дык лета!
Карагод духмяных кветак,
І зялёныя бырозы,
І віхлястыя стракозы.
Цёплы бераг, цеплы вецер,
Да ракі пабеглі дзеці,
Так, на Нёмане зялёным,
Сосны быццам парасоны.
Есць ад спёкі дзе схавацца,
Нёман кліча ўсіх купацца!

Па горадзе Гродна гуляе вясна

Па горадзе Гродна гуляе вясна
І птушкамі ў парку спявае яна,
І весел лісцем зяленым шуміць,
Па вуліцы хутка тралейбус бяжыць,
А доўгія вусы, як струны звіняць,
І ветрыку нават яго не дагнаць.
У парку вясновым кукуе зязюля,
Каштан на прыпынку ў зялёнай кашулі,
І шэпча бярозка яму: - Навіна,-
Па горадзе Гродна гуляе вясна.

//Нябесны знак: Літаратурна-мастацкі альманах. 2001. Вып.1/Рэд. М.Шаўчонак.-Гродна, 2001.-112с.

Таццяна Сучкова

Зіма

Гурба снегу ў садўзе белым,
А на гурбу сонца села.
Снег лятае серабрытсы,
Зіхаціць у полі чыстым,
І сцяжынкі над зямлёй
Скачуць весела гурбой.
Белы вецер пад рабінкай
Сцеле белую пярынку,
Зоркі ў полі рассыпае...
Па сцяжынках хто гуляе?
А гуляе там сама
У белым кажусе зіма.

На горцы

Імчацца санкі,
Смяецца Янка:
З горкі ляціць,
Аж ветрык шуміць,
Не баіцца сцюжы,
Шчокі, быццам ружы.

Жук

Жук у поле прыляцеў,
Крыльцамі замацеў:
-Жу-жу-жу,-
гудзеў ён звонка,
у траве лічыў рамонкі.

Скрыпач

На скрыпачцы конік іграе
І весел так напявае,
Усмешкі ён дарыць сябрам
І скача ад радасці сам.
Танцуе з тарвінкамі мак,
Аж выглянуў з хаткі слімак,
Акенца шырэй адчыняе,-
На скрыпачцы конік іграе.

Ночка

Рассыпае ночка
Зоркі, як званочкі,
Ды звініць:
Дзінь-дон, дзінь-дон,
Да мяне прыходзіць сон
І падарыць казку ён,
Чую зорак светлы зврн:
Я хутчэй зарлюшчу вочкі,
Хай звініць званочкамі ночка.

//Галасы: Штогоднік. 2002. Вып.1./ Уклад. Ю.Голуб.- Гродна, 2002.-167с. –(Б-ка газ. “Гродзен. праўда”)

Грыбы

Раз, два, тры, чатыры, пяць...
Буду я грыбы збіраць:
Вось апенькі-парасоны,
На пяньку іх восем роўна,
Маслякоў сем, як гарох,
Закаціліяся пад мох.
Шэсць ружовых сыраежак,
Быццам сонейкі ля сцежак.
Побач з лужынкай празрыстай
Пяць лісічак залацістых.
Тут схаваўся за дубок
Рыжык – сонечны грыбок.
З ім браты чатыры ранкам
Выйшлі разам на палянку,
Рыжыка ў траве шукаюць,
Зноў у хованкі гуляюць.
Тры хвалююца ваўнянкі,
Ззяюць у расе панамкі.
Выбеглі насустрач з бору
Два ў вяснушках мухаморы.
І танцуюць пад рабінай
Дзве паганкі-балярыны,
І чамусьці нават вожык
Не збірае іх у кошык?!

Рамонкавае лета

Рамонкавае лета залатое,
З травы рамонак сонейкам глядзіць,
А сонца, нібы кветка над зямлёю,
У небе ранкам промнямі звініць.
І конік весяліцца і стракоча,
І з кветкі п’е мядовую расу,
Ён змайстраваць хутчэй арэлі хоча,
Каб на травінцы калыхаць асу.
А матылька на лузе сустракае
Рамонкаў жаўтавокіх карагод,
Як парашут, ён весела лятае
І кліча ўсіх да сонейка ў палёт.

Спёка

На двары такая спёка,
Ходзіць качка адзінока,
Кліча пеўніка гуляць,
Каб у рэчцы панырáць.
Пеўнік узмахнуў крылом
І схаваўся пад кустом
-Лепей, качка, у цяньку
Паляжу я на баку,
У нябёсы пагляджу,
Дачакаюся дажджу.

//Галасы: Штогоднік. 2002. Вып.2/Уклад. Ю.Голуб.-Гродна. 2003.-239с.- (Б-ка газ. “Гродз. праўда”)

Гром

Загрымеў сярдзіта гром,
Паглядзеў у неба сом:
- Хто грукоча над чаротам?
- Рыбкі дрэмлюць у спякоту.

Воўк

Воўк па лужах едзе
На веласіпедзе.
Толькі брызгаўкі ляцяць,
Хоча зайчыка дагнаць,
Не даехаў да кустоў,
Вожык шыну пракалоў.

Еду ў госці

Еду ў госці да бабулі:
Там кароўка ёсць Зязюля,
Можа мыкаць шмат разоў
У рамонках ля кустоў.
Пеўнік там крычыць на плоце,
Качка плавае ў чароце,
Быццам бервяно, шчупак.
Не злавіць яго ніяк.
Нібы вуж рачулка з млынам
І духмяныя маліны,
Буду ў лесе, як мядзведзь,
У малінніку сядзець.

Выпаў снег

Выпаў снег у садзе ранкам,
Стала белаю палянка,
І сцяжынка пабялела,
Клён стаіць у хустцы белай,
На вачах ва ўсіх пад клёнам
Ходзіць белая варона.

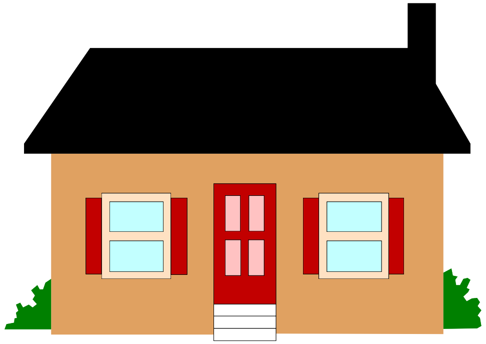

//Галасы: Штогоднік. 2002. Вып.2/Уклад. Ю.Голуб.-Гродна. 2003.-239с.- (Б-ка газ. "Гродз. праўда")

Таццяна Сучкова

НОЧКА

Рассыпае ночка
Зоркі, як званочкі,
Ды звініць:
Дзінь-дон, дзінь-дон,
Да мяне прыходзіць сон.
І падарыць казку ён,
Чую зорак светлы звон:
Я хутчэй заплюшчу вочкі,
Хай звініць званочкам ночка.

РАКА І РУЧАЁК

Па травінках скок-паскок –
Бег празрысты ручаёк.
І скакаў ён па пяску:
Ручаёк шукаў раку.
А рака за сінім борам
Дзень і ноч шукала мора.

ШТО З САБАЧКАМ?

Здарылася што з сабачкам?
За мячом Барбос не скача,
З кошкай Мусяй не гуляе
І мяне не сустракае,
А падкурчыў хвост пад лапкі –
Ён падраў у мамы тапкі.

СІНІ ДЗЯНЁК

Ад сініх кветак сіні дзянёк,
Сіні, як неба, стаіць васілёк,
І сінія птушкі над сіняй гарой,
А неба, як хустка, над сіняй ракой.

ЖАЎРУК

Жаўрук у хмарках серабрыстых
Спяваў над полем галасіста,
А гусі крыламі махалі –
І хмаркі над зямлёй расталі.

ВЯСНА

Вясна-прыгажуня блакітнай хусцінкай
Махала бярозкам, махала рабінкам,
І першыя кветкі яна вышывала,
Зялёнаю фарбай траву малявала.
І кветкі звінелі, спявалі травінкі,
У полі вясна зеляніла сцяжынкі,
Каб сонейка бегла да жыта па сцежках
І кожнай расліне дарыла б усмешку.

СОНЕЧНЫ ДЗЯНЁК

Заліты сонейкам дзянёк,
У промнях сонечных дубок.
Між дрэў сцяжынка залатая
І золатам рачулказзяе.
А зайчык сонечны, як мячык,
Так весела па кветках скача.
У промнях залацісты ўзгорак,
Лье сонца бліскаўкі над борам
І соснам лапкі залаціць,
І быццам залатая ніць,
Абвіла елку павуцінка,
У промнях сонечных травінка
Купаецца і зіхаціць.
А гай бярозавы звініць,
І нібы ружамі, пянёк
Расцвёў у сонечны дзянёк.

//Нябесны знак:Літаратурна-мастацкі альманах. 2003
/Рэд. М.Шаўчонак.-ГАУПП “Слонімская друкарня”, 2003.-128 с.

ЗА АКЕНЦАМІ

За акенцам вечар сіні,
З сініх елак сыпле іней.
На заснежанай палянцы
Дуб у зоркавай панамцы.

ВЫПАЎ СНЕГ

Выпаў снег у садзе ранкам,
Стала белаю палянка,
І сцяжынка пабялела,
Клён стаіць у хустцы белай.
На вачах ва ўсіх пад клёнам
Ходзіць белая варона.

ЗІМА

Гурба снегу ў садзе белым,
А на гурбу сонца села.
Снег лятае серабрысты,
Зіхаціць у полі чыстым,
І сняжынкі над зямлёй
Скачуць весела гурбой.
Белы вецер пад рабінкай
Сцеле белую пярынку,
Зоркі ў полі рассыпае...
Па сцяжынках хто гуляе?
А гуляе так сама
У белым кажусе зіма.

СКРЫПАЧ

На скрыпачцы конік іграе
І весела так напявае,
Усмешкі ён дарыць сябрам
І скача ад радасці сам.
Танцуе з травінкамі мак,
Аж выглянуў з хаткі слімак,
Акенца шырэй адчыняе, -
На скрыпачцы конік іграе.

У БАРЫ

Вялікі зубр ля сосен ходзіць,
Ён з зубраняці воч не зводзіць.
Падкінуў сонейка рагамі
Над ружаватымі кустамі...
А бусел узмахнуў крылом:
-Вось гэта дзіва, быццам сон! –
Усе пачулі крылаў звон.
І здзіўлена глядзяць бабры,
Як побач ходзяць дзве гары:
Вялікі зубр ды зубраня. –
Вакол такая цішыня.

//Нябесны знак:Літаратурна-мастацкі альманах. 2003
/Рэд. М.Шаўчонак.-ГАУПП “Слонімская друкарня”, 2003.-128 с.